

WYPEŁNIA ZESPÓŁ NADZORUJĄCY

KOD

--	--	--

PESEL

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Miejsce na naklejkę.
Sprawdź, czy kod na naklejce to
M-400.

Egzamin maturalny

Formuła 2023

JĘZYK POLSKI

Poziom rozszerzony Część 1. i 2.

ARKUSZ POKAZOWY

Arkusze od roku szkolnego 2024/2025

Symbol arkusza

MPOP-R0-**400**-2312

DATA: **11 grudnia 2023 r.**

CZAS TRWANIA: **do 315 minut**

(łącznie na napisanie części 1. i 2.)

ŁĄCZNA LICZBA PUNKTÓW DO UZYSKANIA

ZA CZĘŚĆ 1. i 2.: **50**

Przed rozpoczęciem pracy z arkuszem egzaminacyjnym

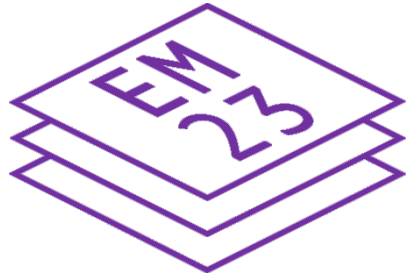
1. Sprawdź, czy nauczyciel przekazał Ci **właściwy arkusz egzaminacyjny**, tj. arkusz we **właściwej formule**, z **właściwego przedmiotu** na **właściwym poziomie**, zawierający test i wypracowanie.
2. Jeżeli przekazano Ci **niewłaściwy** arkusz – natychmiast zgłoś to nauczycielowi. Nie rozrywaj banderol.
3. Jeżeli przekazano Ci **właściwy** arkusz – rozerwij banderole po otrzymaniu takiego polecenia od nauczyciela. Zapoznaj się z instrukcją na stronie 2.

WYPEŁNIA ZESPÓŁ
NADZORUJĄCY

Uprawnienia zdającego do:

dostosowania
zasad oceniania.

Instrukcja dla zdającego

1. Sprawdź, czy arkusz egzaminacyjny z częściami 1. i 2. (test i wypracowanie) zawiera 40 stron (zadania 1–10). Ewentualny brak zgłoś przewodniczącemu zespołu nadzorującego egzamin.
2. Na pierwszej stronie oraz na karcie odpowiedzi wpisz swój numer PESEL i przyklej naklejkę z kodem.
3. Odpowiedzi zapisz w miejscu na to przeznaczonym przy każdym zadaniu.
4. W wyznaczonym miejscu zapisz numer tematu wypracowania wybranego do realizacji.
5. Wypracowanie zapisz w miejscu na to przeznaczonym.
6. Pisz czytelnie. Używaj długopisu/pióra tylko z czarnym tuszem/atramentem.
7. Nie używaj korektora, a błędne zapisy wyraźnie przekreśl.
8. Pamiętaj, że zapisy w brudnopisie nie będą oceniane.

Lista lektur obowiązkowych w roku szkolnym 2024/2025 (zgodna z podstawą programową)

Poziom podstawowy

Biblia, w tym fragmenty „Księgi Rodzaju”, „Księgi Hioba”, „Księgi Koheleta”, „Pieśni nad Pieśniami”, „Księgi Psalmów”, „Apokalipsy św. Jana”

Jan Parandowski, „Mitologia”, cz. I „Grecja”

Homer, „Iliada” (fragmenty), „Odyseja” (fragmenty)

Sofokles, „Antygona”

„Legenda o św. Aleksym” (fragmenty)

„Rozmowa Mistrza Polikarpa ze Śmiercią” (fragmenty)

„Kwiatki św. Franciszka z Asyżu” (fragmenty)

„Pieśń o Rolandzie” (fragmenty)

Gall Anonim, „Kronika polska” (fragmenty)

Dante Alighieri, „Boska Komedia” (fragmenty)

Jan Kochanowski, „Odprawa posłów greckich”

Piotr Skarga, „Kazania sejmowe” (fragmenty)

Jan Chryzostom Pasek, „Pamiętniki” (fragmenty)

William Szekspir, „Makbet”, „Romeo i Julia”

Molier, „Skąpiec”

Ignacy Krasicki, wybrane satyry

Adam Mickiewicz, wybrane ballady, w tym „Romantyczność”, „Konrad Wallenrod”, „Dziady” cz. III

Juliusz Słowacki, „Kordian”

Zygmunt Krasiński, „Nie-Boska Komedia”

Bolesław Prus, „Lalka”, „Z legend dawnego Egiptu”

Eliza Orzeszkowa, „Gloria victis”

Henryk Sienkiewicz, „Potop”

Fiodor Dostojewski, „Zbrodnia i kara”

Stanisław Wyspiański, „Wesele”
Władysław Stanisław Reymont, „Chłopi” (tom I – „Jesień”)
Stefan Żeromski, „Rozdzióbią nas kruki, wrony...”,
 „Przedwiośnie”
Witold Gombrowicz, „Ferdydurke” (fragmenty)
Tadeusz Borowski, „Proszę państwa do gazu”, „Ludzie, którzy
 szli”
Gustaw Herling-Grudziński, „Inny świat”
Hanna Krall, „Zdażyć przed Panem Bogiem”
Albert Camus, „Dżuma”
George Orwell, „Rok 1984”
Józef Mackiewicz, „Droga donikąd” (fragmenty)
Sławomir Mrożek, „Tango”
Marek Nowakowski, „Raport o stanie wojennym” (wybrane
 opowiadanie), „Górą «Edek»” (z tomu „Prawo prerii”)
Jacek Dukaj, „Katedra” (z tomu „W kraju niewiernych”)
Antoni Libera, „Madame”
Andrzej Stasiuk, „Miejsce” (z tomu „Opowieści galicyjskie”)
Olga Tokarczuk, „Profesor Andrews w Warszawie” (z tomu „Gra
 na wielu bębenkach”)
Ryszard Kapuściński, „Podróże z Herodotem” (fragmenty)

Ponadto z zakresu szkoły podstawowej

Ignacy Krasicki, bajki

Adam Mickiewicz, „Dziady” cz. II, „Pan Tadeusz”

Aleksander Fredro, „Zemsta”

Juliusz Słowacki, „Balladyna”

Poziom rozszerzony

Arystoteles, „Poetyka”, „Retoryka” (fragmenty)

Platon, „Państwo” (fragmenty)
Arystofanes, „Chmury”
Wergiliusz, „Eneida” (fragmenty)
św. Augustyn, „Wyznania” (fragmenty)
św. Tomasz z Akwinu, „Summa teologiczna” (fragmenty)
François Rabelais, „Gargantua i Pantagruel” (fragmenty)
Michel de Montaigne, „Próby” (fragmenty)
Jan Kochanowski, „Treny” (**wyłącznie** jako cykl poetycki)
William Szekspir, „Hamlet”
Juliusz Słowacki, „Lilla Weneda”
realistyczna lub naturalistyczna powieść europejska (Honoré de
Balzac, „Ojciec Goriot” lub Charles Dickens, „Klub
Pickwicka”, lub Mikołaj Gogol, „Martwe dusze”, lub Gustaw
Flaubert, „Pani Bovary”)
Stanisław Wyspiański, „Noc listopadowa”
Franz Kafka, „Proces” (fragmenty)
Michaił Bułhakow, „Mistrz i Małgorzata”
Stanisław Ignacy Witkiewicz, „Szewcy”
Bruno Schulz, wybrane opowiadania z tomu „Sklepy
cynamonowe”
Tadeusz Konwicki, „Mała Apokalipsa”
Jorge Luis Borges, wybrane opowiadanie
Janusz Głowacki, „Antygona w Nowym Jorku”
Sławomir Mrożek, wybrane opowiadania
wybrane eseje następujących autorów: Jerzego
Stempowskiego, Gustawa Herlinga-
-Grudzińskiego, Zbigniewa Herberta, Zygmunta Kubiaka,
Jarosława Marka Rymkiewicza (co najmniej po jednym
utworze)

Część 1. Test

Przeczytaj uważnie tekst, a następnie wykonaj zadania umieszczone pod nim. Odpowiadaj tylko na podstawie tekstu i tylko własnymi słowami – chyba że w zadaniu polecono inaczej. Udzielaj tylu odpowiedzi, o ile Cię poproszono.

Wystan Hugh Auden

„Grecy i my. Bohater tragiczny”

[1] Bohater tragiczny jest nie ideałem, lecz ostrzeżeniem, a ostrzeżenie nie jest adresowane do arystokratycznej widowni, lecz do ludu („demos”), to znaczy do zbiorowego chóru. Na początku sztuki bohater zjawia się w chwale i pomyślności, jest człowiekiem z rodowodem i osiągnięciami, który zdążył już wykazać się męstwem („arete”). Przy końcu sztuki nasz bohater doświadcza niezmiernych cierpień, to znaczy cierpi znacznie bardziej niż chór, który składa się z przeciętnych obywateli, nieodznaczających się niczym szczególnym. Bohater cierpi, ponieważ popadł w konflikt, nie z innymi ludźmi, lecz z powszechnym prawem sprawiedliwości. Z zasady jednak pogwałcenie prawa, którego się dopuścił, nie wynika z jego świadomego wyboru, w tym sensie, że mógł go być uniknąć. Typowa grecka sytuacja tragiczna polega na tym, że cokolwiek uczyni bohater, będzie niesłuszne: Edyp¹⁾ musi zadawać pytania albo pozwolić, żeby zaraza zniszczyła Teby, Antygona musi zaniedbać swego obowiązku albo wobec zmarłego brata, albo wobec własnego miasta itd. Jednakże fakt, że bohater znajduje się w tragicznej sytuacji, kiedy grzeszy nieświadomie lub musi grzeszyć wbrew własnej woli, oznacza,

iż jest winien innego grzechu, za który odpowiada przed bogami, mianowicie grzechu „hybris”: nadmiernej pewności siebie, będącej źródłem przekonania, że bohater ze swoim męstwem („arete”) jest bogiem, który nie może być poddany cierpieniu. Obserwując upadek bohatera tragicznego, przejście od szczęścia do niedoli, chór dowiaduje się, że bohater nie jest człowiekiem idealnym i że nie należy go naśladować ani podziwiać. Przeciwnie: pokusa wynikająca z przeświadczenia o własnej sile sprawia, że człowiek silny staje się bezbożnikiem, którego karzą bogowie, gdyż bogowie nie są bogami dlatego, iż są idealnie silni, lecz dlatego, że są idealnie sprawiedliwi. Ich siła jest tylko środkiem, za którego pomocą narzucają sprawiedliwość.

[2] Jesteśmy tak przyzwyczajeni wierzyć, że działania człowieka są mieszaniną jego wolnego wyboru, za który jest odpowiedzialny, i uwarunkowań od niego niezależnych, iż nie możemy zrozumieć świata, gdzie sama sytuacja czyni człowieka winnym. Weźmy na przykład historię Edypa. Oto człowiek, który dowiaduje się od wyroczni, że zabije ojca i poślubi własną matkę, człowiek, który bezskutecznie stara się zapobiec przepowiedni. Jak przedstawiłby taką sytuację dramaturg nowożytny? Uważałby, że jedyny sposób, by Edyp uniknął sprawdzenia się przepowiedni, polega na tym, by nigdy nikogo nie zabił ani nikogo nie poślubił. Autor pokazałby więc najpierw Edypa w chwili, gdy opuszcza Teby i podejmuje takie postanowienie. Następnie wplątałby swego bohatera w dwie sytuacje: Edyp zostałby przez kogoś śmiertelnie znieważony i zakochałby się namiętnie w jakiejś kobiecie, która by jego miłość odwzajemniała, to znaczy znalazłby się w sytuacji

pokusy, rozdarty między tym, co chce zrobić, a swoimi postanowieniami.

[3] Bohater ulega pokusie w obydwu przypadkach: zabija mężczyznę i poślubia kobietę, usprawiedliwiając się przez oszukiwanie samego siebie w ten sposób, że zamiast myśleć: „Istnieje prawdopodobieństwo, mimo iż bardzo niewielkie, że jest to mój ojciec i moja matka, wobec tego nie mogę ryzykować”, myśli: „To absolutnie niemożliwe, aby był to mój ojciec i moja matka, więc mogę złamać swoje postanowienie”. Naturalnie, nieszczęśliwym zbiegiem okoliczności niewielkie prawdopodobieństwo okazuje się faktem.

[4] U Sofoklesa nic takiego się nie dzieje. Edyp spotyka po drodze starego mężczyznę, kłócą się o jakieś głupstwo i Edyp zabija starca. Przybywa do Teb, rozwiązuje zagadkę Sfinksa i żeni się ze względów politycznych. Nie poczuwa się do winy w związku z tymi dwoma wypadkami i nikt tego od niego nie oczekuje. Dopiero, gdy okazuje się, że byli to jego rodzice, Edyp staje się winny. W żadnym momencie nie jest świadom pokusy czegoś, czego nie powinien był zrobić, dlatego w żadnym momencie nie można stwierdzić: „Tu właśnie popełnił fatalny błąd”.

[5] Grzechem pierwotnym greckiego bohatera tragicznego jest „hybris”: wiara w to, że jest podobny bogom. Nikogo nie można skusić do pychy, chyba że ktoś ma wyjątkowe szczęście. Czasem bohater tragiczny okazuje swoją „hybris” wprost, ale to w niczym nie zmienia jego charakteru, karzą go za to jedynie bogowie, którzy sprawiają, że grzeszy nieświadomie lub mimowolnie.

[6] Grzechem pierwotnym nowożytnego bohatera tragicznego jest duma: odmowa zaakceptowania własnych słabości i ograniczeń, z których zdaje sobie sprawę, zdecydowanie, aby stać się tym, kim się nie jest – bogiem. Dlatego człowiek nie musi być szczęśliwy, aby skusiła go duma: równie dobre jest nieszczęście. Duma nigdy nie przejawia się wprost, ponieważ jest to grzech czysto subiektywny. Jeżeli się nad tym zastanowię, może się okazać, że jestem pożądlivy lub zawistny, ale nigdy nie stwierdzę, że jestem dumny.

[7] Grzechy pomniejsze, których winien jest nasz typ bohatera tragicznego i które powodują jego upadek, nie są wobec tego karą boską za grzech pierwotny, lecz jego skutkami, i bohater jest za nie odpowiedzialny w tym samym stopniu, co za grzech pierwotny. Nie jest nieświadomym grzesznikiem, lecz oszukuje sam siebie i nie zwraca uwagi na swoje nieczyste sumienie. Kiedy Makbet i jego żona planują kolejne morderstwa, wmawiają sobie, że nie będą cierpieć z powodu wyrzutów sumienia, chociaż w gruncie rzeczy wiedzą, iż tak się stanie.

[8] W tragedii greckiej cierpienie jest dopustem z niebios, karą wymierzoną bohaterowi z zewnątrz. Przez cierpienie pokutuje on za grzechy i w końcu godzi się z prawem, choć to bogowie, nie on sam, decydują, kiedy pokuta ma być zakończona. Z kolei, w tragedii nowożytnej, zewnętrzny rodzaj cierpienia, który poniża możliwych i błędzących oraz przywodzi ich do pokuty, nie jest niczym tragicznym. Cierpieniem prawdziwie tragicznym jest takie, które powstaje wewnątrz bohatera, takie, które on sam prowokacyjnie przywołuje, a więc cierpienie niedające ukojenia, a przy tym bardziej pogarszające

samopoczucie bohatera, który umiera nie tylko niepokodzony z prawem, a wręcz jako buntownik, czyli przeklęty.

Na podstawie: Wystan Hugh Auden, „Grecy i my. Bohater tragiczny”, [w:] tenże, „Ręka farbiarza i inne eseje”, przeł. Jan Zieliński, Warszawa 1988.

1) Nawiązanie do utworu „Król Edyp” Sofoklesa, pierwszej z tragedii tebańskich, opartej na micie o rodzie Labdakidów.

Zadanie 1. (0–1)

Zapoznaj się z definicją pojęcia „tragizm”.

Tragizm – jedna z modelowych sytuacji ludzkich przedstawianych przez literaturę: nierozwiązywalny konflikt pomiędzy wartościami i koniecznościami określającymi życie bohatera pozbawionego możliwości dokonania wśród nich jakiegokolwiek pomyślnego dla siebie wyboru. Wszystkie bowiem działania prowadzą go do nieuchronnej katastrofy: śmierci lub ostatecznej klęski życiowej. Bohater sam – nieświadomie lub świadomie – sprowadza na siebie zgubę i niezależnie od siły charakteru, napięcia uczuć i woli, niezwykłości czynów i szlachetności intencji staje się zarazem ofiarą i winowajcą.

„Słownik terminów literackich”, red. Janusz Sławiński, Wrocław 1998.

Czy sytuacja tragiczna przedstawiona w podanej definicji jest zbieżna z sytuacją tragiczną bohatera antycznego opisaną w tekście Wystana Hugh Audena? Uzasadnij odpowiedź.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 2. (0–1)

Odwołując się do tekstu Wystana Hugh Audena, wyjaśnij sens stwierdzenia, że antyczny bohater tragiczny „jest nie ideałem, lecz ostrzeżeniem”.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 3. (0–1)

Oceń prawdziwość stwierdzeń odnoszących się do tekstu Wystana Hugh Audena. Zaznacz P, jeśli stwierdzenie jest prawdziwe, albo F – jeśli jest fałszywe.

1.	Paralelna konstrukcja akapitów 5. i 6. służy podkreśleniu podobieństw między przyczynami tragizmu bohatera greckiego i bohatera nowożytnego.	P	F
2.	Pytanie postawione w akapicie 2. służy do wprowadzenia przykładu ilustrującego różnicę między konstrukcją tragedii greckiej a konstrukcją tragedii nowożytnej.	P	F

Zadanie 4. (0–1)

Przeczytaj fragment tekstu Włodzimierza Szturca.

Ironia tragiczna objawia się wtedy, gdy jest wiadomym, że wolna wola bohatera styka się z nieuchronnym losem. [...]

Oddziaływanie ironii tragicznej powoduje dwoisty charakter akcji tragedii: czyny bohatera, jako rezultat wolnej woli, ironicznie bywają skonfrontowane z ich efektami. To paradoksalne: jeśli bowiem o przebiegu akcji tragedii decyduje charakter bohatera i konsekwencje jego czynów, to ich znaczenie dla całości tragedii jest odwrotne niż leżące u ich podstaw intencje.

Włodzimierz Szturc, „Eironeia”, Kraków 2018.

Na podstawie historii Antygony, tytułowej bohaterki tragedii Sofoklesa, wykaż, że w losy tej postaci jest wpisana ironia tragiczna, o której mowa we fragmencie tekstu Włodzimierza Szturca.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 5. (0–1)

Według Wystana Hugh Audena, w tragedii nowożytnej „cierpieniem prawdziwie tragicznym jest takie, które powstaje wewnątrz bohatera, takie, które on sam prowokacyjnie przywołuje”. Uzasadnij trafność tego stwierdzenia, odwołując się do sytuacji, w której znalazł się Makbet, tytułowy bohater utworu Williama Szekspira.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 6.1. (0–1)

Przeczytaj utwór Stanisława Barańczaka oraz zapoznaj się z definicją pojęcia „trawestacja”.

Tekst 1.

Stanisław Barańczak
„Hamlet”

Duch: brat jad wlał do ucha.
Syn ducha: o, psiajucha!
Stryja w ryj? Drastyczny krok.
Zwłoka. Jej finał: stos zwłok.

Stanisław Barańczak, „Biografioly”, Poznań 1991.

Tekst 2.

Trawestacja – ośmieszająca parafraza utworu poważnego, zachowująca jego podstawowe elementy tematyczne i kompozycyjne przy radykalnej degradacji stylu.

„Słownik terminów literackich”, red. Janusz Sławiński, Wrocław 1998.

Odnosząc się do utworu „Hamlet” Stanisława Barańczaka oraz przywołanej definicji trawestacji, wyjaśnij, na czym polega „radikalna degradacja stylu” w utworze Barańczaka.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 6.2. (0–1)

Dokończ zdania – sformułuj argumenty uzasadniające tezę, że Hamlet w utworze Williama Szekspira jest nowożytnym bohaterem tragicznym w rozumieniu Wystana Hugh Audena, natomiast Hamlet w utworze Stanisława Barańczaka jest pozbawiony cech tragizmu.

Argument 1.

Hamlet w utworze Williama Szekspira jest nowożytnym bohaterem tragicznym, ponieważ

.....

.....

.....

.....

.....

Argument 2.

Hamlet w utworze Stanisława Barańczaka jest pozbawiony cech tragizmu, ponieważ

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 7. (0–2)

Czy postawę Konrada z „Dziadów” cz. III Adama Mickiewicza cechuje antyczna „hybris”, czy duma charakterystyczna dla nowożytnego bohatera tragicznego? W uzasadnieniu odwołaj się do tekstu Wystana Hugh Audena oraz do wybranej sytuacji z dramatu Adama Mickiewicza.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Zadanie 8. (0–1)

Przeczytaj fragment tekstu Wystana Hugh Audena.

Cierpieniem prawdziwie tragicznym jest takie, które powstaje wewnątrz bohatera, takie, które on sam prowokacyjnie przywołuje, a więc cierpienie niedające ukojenia, a przy tym bardziej pogarszające samopoczucie bohatera, który umiera nie tylko niepokodzony z prawem, a wręcz jako buntownik [...].

Wykaż, że powyższa opinia znajduje potwierdzenie w decyzjach podejmowanych przez Artura, bohatera „Tanga” Sławomira Mrożka.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

**Zadania egzaminacyjne są wydrukowane
na następnych stronach.**

Zadanie 9. (0–1)

Przeczytaj fragment utworu Brunona Schulza.

Bruno Schulz

„Sklepy cynamonowe”

Wyszedłem w noc zimową, kolorową od iluminacji nieba. Była to jedna z tych jasnych nocy, w których firmament gwiazdny jest tak rozległy i rozgałęziony, jakby rozpadł się, rozłamał i podzielił na labirynt odrębnych niebios, wystarczających do obdzielenia całego miesiąca nocy zimowych i do nakrycia swymi srebrnymi i malowanymi kłozami wszystkich ich nocnych zjawisk, przygód, awantur i karnawałów. [...]

W taką noc niepodobna iść Podwalem ani żadną inną z ciemnych ulic, które są odwrotną stroną, niejako podszewką czterech linii rynku, i nie przypomnieć sobie, że o tej późnej porze bywają czasem jeszcze otwarte niektóre z owych osobliwych, a tyle nęcących sklepów, o których zapomina się w dnie zwyczajne. Nazywam je sklepami cynamonowymi dla ciemnych boazerii tej barwy, którymi są wyłożone.

Te prawdziwie szlachetne handle, w późną noc otwarte, były zawsze przedmiotem moich gorących marzeń. [...]

Uskrzydłony pragnieniem zwiedzenia sklepów cynamonowych, skręciłem w wiadomą mi ulicę i leciałem więcej, aniżeli szedłem, bacząc, by nie zmylić drogi. Tak minąłem już trzecią czy czwartą przecznicę, a upragnionej ulicy wciąż nie było. W dodatku nawet konfiguracja ulic nie odpowiadała oczekiwanemu obrazowi. Sklepów ani śladu.

Bruno Schulz, „Sklepy cynamonowe”, Kraków 2020.

Sformułuj po jednym argumente, którym uzasadnisz, że w podanym fragmencie „Sklepów cynamonowych” Brunona Schulza konwencja oniryczna jest obecna w każdym z wymienionych elementów: sposobie obrazowania (kreacji czasu i przestrzeni), języku oraz kreacji bohatera.

Sposób obrazowania:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Język:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Kreacja bohatera:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Część 2. Wypracowanie

Zadanie 10. (0–35)

Wybierz jeden z poniższych tematów i napisz wypracowanie.

- W pracy rozważ problem podany w temacie.
- W rozważaniach przedstaw argumenty, odwołując się do utworów literackich wskazanych w temacie oraz do wybranego kontekstu (np. historycznoliterackiego, literackiego, biograficznego, kulturowego, mitologicznego, biblijnego, religijnego, historycznego, filozoficznego, egzystencjalnego, politycznego, społecznego).
- W wypracowaniu odwołuj się zarówno do problematyki utworów, jak i do sposobów przedstawienia danego problemu w utworze.
- Jeżeli w temacie wskazano tytuł lektury obowiązkowej, to odwołaj się do tej lektury. Jeżeli w temacie nie wskazano tytułu lektury obowiązkowej, to wybierz ją spośród lektur wymienionych na stronach 3, 4 i 5 tego arkusza egzaminacyjnego.
- Utwory literackie przywołane w wypracowaniu muszą reprezentować co najmniej dwie epoki literackie.
- W wypracowaniu przedstaw swoje zdanie i je uzasadnij.
- Twoja praca powinna liczyć co najmniej 500 wyrazów.

Temat 1.

Rozważ, jakie są sposoby i funkcje ukazywania świata nadrealistycznego w literaturze.

W pracy odwołaj się do:

- wybranej lektury obowiązkowej
- innych utworów literackich z dwóch różnych epok
- wybranego kontekstu.

Temat 2.

Rozważ, w jaki sposób w utworach literackich dokonuje się i czemu służy mitologizacja świata przedstawionego.

W pracy odwołaj się do:

- „Nocy listopadowej” Stanisława Wyspiańskiego
- innych utworów literackich z dwóch różnych epok
- wybranego kontekstu.

WYPRAWIANIE

na temat nr

Miejsce dla egzaminatora		Miejsce dla egzaminatora
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____

Miejsce dla egzaminatora

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Miejsce dla egzaminatora

Tabele wypełnia egzaminator!

		Jeżeli 0 pkt – wskaż powód.						
1.	Spełnienie formalnych warunków polecenia	0	1	Błąd kardynalny.	Brak lektury obowiązkowej.	Nie dotyczy problemu.	Nie jest wypowiedzią argumentacyjną.	Nie odnosi się do utworów literackich z 2 epok.

2.	Kompetencje literackie i kulturowe	0	1	2	3	4	5	6	7	8	Liczba błędów rzeczowych	OGÓŁEM KLIK
		9	10	11	12	13	14	15	16			

3a	Struktura wypowiedzi	0	1	2	3
		G	F	E	C

3b	Spójność wypowiedzi	Liczba błędów w spójności			
			0	1	2

3c	Styl wypowiedzi	0	1

4a	Zakres i poprawność środków językowych	Liczba błędów językowych																						
			0	1	2	3	4	5	6	7														
		3 H	3 G	3 F	2 H	2 G	1 H	3 E	2 F	1 G	3 D	2 E	1 F	3 C	2 D	1 E	3 B	2 C	1 D	3 A	2 B	1 C	2A	1B

4b	Poprawność ortograficzna	Liczba błędów ortograficznych		
			0	1

4c	Poprawność interpunkcyjna	Liczba błędów interpunkcyjnych		
			0	1

Łączna liczba punktów:

BRUDNOPIS (nie podlega ocenie)

JEZYK POLSKI

Poziom rozszerzony

Formuła 2023

JEZYK POLSKI

Poziom rozszerzony

Formuła 2023

JEZYK POLSKI

Poziom rozszerzony

Formuła 2023

